

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 24. Febrvarii. De sancto Matthiæ Apostolo. Sicut in manu Domini, sors
nostra est: sic in soi te nostra manus est Domini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

VERITATES PRACTICÆ

AD DIES FESTOS SANCTORVM

QVI INCIDVNT IN HANC
SECUNDAM PARTEM.

DE SANCTO MATTHIA APOSTOLO,

*Es dederunt sortes, & cecidit fors super Matthiam, & annumeratus est cum undecim Aposto-
lis. Act. 1.*

VERITAS PRACTICA.

Sicut in manu Domini fors nostra est, sic in
sorte nostra, manus est Domini.

ID EST, divina directio, quam sequamur tan-
ta fidelitate in ministerio nostro exercendo,
quantam habere oportuit in eo expectando, &
suscipiendo de manu Domini.

RATIO est, quia idcirco magna opus est fidelita-
te ad ministerium nostrum suscipiendum de
manu Domini, ne deeremus à viis eius, qua-
sunt via salutis & perfectionis nostræ.

Sed nisi eadem fidelitate sequamur divinam di-
rectionem in exercendo ministerio nostro, deer-
rabimus à viis Domini & à viis salutis no-
stræ.

Ergo tanta fidelitate sequenda est divina illa di-
rectio in ministerio nostro ritè obeundo, quan-
tam habere oportuit in eo expectando & susci-
piendo de manu Domini.

I. PUNCTUM.

QUÆ suprâ dicta sunt fusius in hac
parte de electione sancti Matthiæ
sic possunt breviter in tria con-
trahi, quæ triplicem temporis
differentiam complectuntur. Pri-
mum ante electionem, quando nominatus
fuit cum Iosepho qui eligeretur in locum
proditoris Iudæ; nullus è tota turba fuit qui
contradiceret, licet multa possent objici, quæ
resardarent talem nominationem usque ad

adventum Spiritus sancti. Secundum, in ipsa
electione, licet Iosephus qui erat alter Candi-
datus, tantæ esset probitatis, ut vulgo *Iustus*
cognominaretur, tamen datis sortibus, id est,
conjectis nominû chartulis in urnam, ut fieri
soler, Matthias præelectus est à Domino, &
annumeratus cum undecim Apostolis. Tertium
denique post electionem, Apostolatus digni-
tatem cumulavit insignibus meritis, de qui-
bus sic sanctus Antoninus; *Fuit in lege Domini* 1.p. Tit. 64
Doctissimus, corpore mundus, animo prudens, in c.2.
consilio providus, in sermone expeditus,
multorum signorum Parrator, ac tandem Mar-
tyr extensus in caelum manibus spiritum Deo red-
didit.

Congraude sancto Apostolo, venerare san-
ctitatem, cole gloriam, imitare virtutem in
exercendo ministerio tuo, tanta cum fide-
litate, quantam adhibere oportet ad illud expe-
ctandum & suscipiendum de manu Domini.
Sicut enim in manu Domini fors nostra est, sic in
sorte nostra, manus est Domini, qua nos videli-
cer regat, & cui nos totos regendos in admi-
nistracione nostri officii relinquamus, sicut
non alter quàm ab eo ipsum officium seu
ministerium fuit acceptandum.

Ratio planè est eadem & digna quæ sæpius
expendatur, nempe ad eligendum vitæ statû,
sive ad acceptandum quodlibet officium &
ministerium, opus omnino est magnam ad-
hibere fidelitatem in exquirenda Dei volun-
tate & sequenda, ne si alium statum acceperim
quàm ille statuerit, deeremus à viis eius,
& à viis perfectionis & salutis nostræ: *Quia Inisio ter-*
de re fusè in libris de ordine morum & vitæ, tie partis,
nec

Infra O-
rationem
Ascensio-
nis.

nec non in prima parte hujus operis, tota hebdomada quanta post Epiphaniam, ubi de sancto Matthia: vocatione, atque in hac etiã parte, infra in considerationibus quæ sunt communes omnibus statutibus, quibus hoc unum addi modò sufficiat, quod habet Lessius in eo, quem scripsit, libro de statu vitæ eligendo; unde etiam patebit, quanti momenti sit statum seu officium ac ministerium suum, fideliter à Domino expectere, & non nisi eo volente suscipere, quantum quidem eius voluntas hæc in parte potest explorari & cognosci.

Quæst. 12. Num. 154. Sunt enim, inquit, in mente divina mille auxiliorum ordines, & mille mediæ serie quibus cum quolibet nostrum uti potest, & certissime novit quid ex qualibet serie esse secuturum. Novit enim qua serie mediæ esse salutem consecuturus, cum qua in exitium & damnationem lapsurus. Novit quod officium, quis locus, qua habitatio, qui socii, quæ occasiones, quæ studia tibi forent ad salutem, quæ ad perniciem. Salus enim & interitus sapissime à re modica & levi occasione pendent. Maximum beneficium est, si salutarem mediæ serie obtineamus, maximum incommodum si ab ea excidamus. Ex illa mediæ serie pendet donum perseverantia sine quo nemo salvatur, cuius preparatio in mente divina, est nostra predestinatio.

Hæc sunt videlicet viæ Domini, à quibus detratur, quando vitæ status eligitur non consulto & volente Deo. Quomodo verò salus & exitium pendent à re modica quam nisi divina providentia procuraverit vel avertit, certissime peribis, sic paulo ante declarat expressius. *Aut quis convivium, audit ibi verbum minus sibi honorificum, oritur rixa, occiditur. Alii exit vesperi ebrius ut domum redeat, incidit in adversarium, contrahitur pugna, confoditur. Alii iter facienti occurrit birivium, eligit viam qua videtur commodior, incidit in latrones qui viatoribus ibidem insidiabantur, ab his spoliatur & interficitur. Similia quotidie plurima eveniunt: sicut ex minima scintilla sæpe maximus accenditur ignis, ita ex modica occasione sæpissime maxima perniciosa. Poterant ista occasiones innumeris modis à Deo, qui omnia prævidet impediri, vel minima inspiratione averti, nisi se homo reddidisset indignum, non inquirendo scilicet viam Domini seu vitæ degendæ statum & officium sicut par erat inquirere. Isti non cognoverunt vias meas, ut juravi in ira mea, si introbunt in requiem meam.*

II. PUNCTUM.

SED nisi eadem fidelitate sequamur divinam directionem in exercendo ministerio nostro, deerrabimus à viis Domini, & à viis salutis nostræ.

Cur enim decessisses à viis Domini, si statum aut ministerium tuum non accepisses à Domino, nisi quia Domini voluntas erat & gratia, ut in illo viveres statu? At nonne est eadē Domini voluntas, ut in illo, quem suscepisti, statu recte & perfecte vivas? nonne ob id vel maxime gratia datur? nonne idcirco directio Domini proponitur? nonne inde divina gloria, tua perfectio, & quidquid ad salutem spectat, in eo uno sistit, ut sicut monet Apostolus, videas ministerium quod accepisti in Domino, ut illud impleas?

An putares satis esse ad tenendam viam Domini, si quis in eo quidem esset vitæ statu in quo cum vellet Dominus; nec ultra tamen de recta vivendi via cogitaret? Et quorsum tandem abirent tam crebræ voces Apostoli, ut videamus vocationem nostram, ut sicut vocavit Deus, ita & ambulemus, & unusquisque in quo vocatus est, in hoc permaneat apud Deum? Quid est videre vocationem, quid est secundum illam ambulare, aut in ea permanere apud Deum, nisi sic in ea vivere, ut secundum divinam ejus directionem & voluntatem vivamus? Quod ita verum est, ut fatius esset non cognovisse viam Domini in statu eligendo, quam non eam tenuisse in colendo statu prout à te coli volebat Deus. Unde idem Apostolus: *Quando quidem ego sum Gentium Apostolus, ministerium meum honorificabo. Quasi diceret: non ita meum duco, quod sim Gentium Apostolus, cum ignorem quamdiu me talem esse voluerit Dominus, quam donec talis fuero, recte perfungar hoc munere, & tam fideliter illud obeam, ut sicut mihi est honorificum munus, ita & ego munus honorificem.*

III. PUNCTUM.

SICUT igitur in manu Domini fors nostra est & ministerium, ut ab illa fideliter quodcumque Dominus voluerit, acceperimus: sic in sorte nostra & ministerio, manus est Domini & directio quæ sequamur eadem prorsus fidelitate: quia eadem est ratio & suscipiendi muneris à manu Dei, & exercendi per manum eius, ne alioquin videlicet

delicet à viis Domini aberremus, & ne nobis objiciatur in nostris inde nascentibus malis: Nunquid non istud factum est tibi, quia dereliquisti Dominum Deum tuum eo tempore quo ducebat te per viam?

Hujus fidelitatis exemplum luculentissimum patet in Davide, qui cum fide divina certus esset se Sauli succellurum, quod quid ille contra moliretur: sic tamen se observabat & divinæ directioni collaborabat in omnibus, ut nihil eorum prorsus omitteret quæ quilibet committeret, quæ supremam providentiam anteverterent aut retardarent. *Pes meus stetit in directo*: quasi diceret, neutram in partem declinavi, sed recta, quo me ducebat Deus, per occurrentes quoslibet casus, eò semper dirigebat. Quod & ante pari fideitate Iob præstitit, qui, ut documento nobis esset similis observantiæ, sic de se loquebatur: *vestigia eius secutus est pes meus, viam eius custodivi, & non declinari ex ea.*

Admirabile verò est, atque ad hanc quam consideramus divinam directionem religio-

simè, observandum, singulare prorsus exemplar, quod refert sanctus Paulinus in Epistola ad Macharium de Valgio quodam senex Ca- Epist. ad thecumevo postea Victore appellato, qui *Macariu* cum solus è naufragio in navi jactabundus, mare æstuosissimum oberraret, sic eum Christus Dominus salvum & incolumem in portum duxit, ut indicaret singula quæ ab ipso fieri secum vellet, faceretque bonus senex cū Christo quod Christus eum senex conficebat. Non poterat solus senex, nolebat solus Christus, simul ambo rem peragebant. Si essent explicanda vela, vela pro viribus movebat senex, tum statim explicabantur & antennis alligabantur: si lentina exhaurienda, parabat senex situlam, indeque educebat, quantum semel aut iterum posset, tum siccatam illico navim cernebat, sicque in aliis navigandi munis se strenuum exhibebat, ut manus Christi manifestè quidem cernebatur manum senis ad opus admove, sed & manus senis ad Christi manum erat adjungenda. *Dixi, Deus meus es tu, in manibus tuis sortes meæ.*

Vide suprâ citatos conformes locos.

DE SANCTO IOSEPHO Die 19. Martii,

SPONSO BEATÆ VIRGINIS.

Vide in prima parte, Sabbato primæ hebdomadæ Adventus Domini: quibus aptari potest & sequens Veritas.

DE SANCTO IOACHIMO Die 20. Martii,

PATRE B. VIRGINIS.

Laudemus viros gloriosos & parentes nostros in generatione sua: qui de illis nati sunt reliquerunt nomen narrandi laudes eorum. Eccles. 44.

VERITAS PRACTICA.

Affinitas sanctitatis cum Beatissima, Virgine, magis æstimanda, quàm sanguinis.

Sed illa triplex ratio boni, melius reperitur in affinitate sanctitatis quàm sanguinis. Ergo magis est æstimanda.

I. PUNCTUM.

RATIO est, quia non potest æstimari affinitas sanguinis cum Beatissima Virgine, nisi propter bonum quod est vel honestum vel utile vel delectabile.

Haynevsive Pars 2,

TANTA est dignitas Beatissimæ Virginis Matris, ut quicumque eam contingant sanguine, dignitatem & nobilitatem

Ecc inde